

Lisimachus an Sylvien. Lizimakus Szilviá-hoz.

Meine Jungfer!

Die drey Worte, welche sie mir gestern Abends gesagt, haben mich so sehr verändert, daß sie mich heute kaum kennen werden. Ich seufze nicht mehr, wie vorhin, ich henge den Kopf nicht nach der Schulter, und wann ich rede, so geschichet es mit einer sonderlichen Hurtigkeit. Summa, ich bin der lustigste Mensch von der Welt. Ach mein Jungfer! wann diese drey Worte das thun, wie wurde mir nicht geschehen? wenn sie mir dierer tausend sagten. Allein ich begehre noch nicht so viel. Sie behalten mir nur diese dreye, und geben sie an keinen anderen; so bin ich versichert, daß die übrigen mir nicht entlauffen werden. Ich bin

meiner Jungfer
unterthäniger Knecht.
Lisimachus.

Édes Leány Afzszonyom!

Ma talám reám sem fog ismérni a' Leány Afzszony, annyi-ra meg-változtattam azon három szavá-ra, mellyet tegnap estve mondot. Imunár nem foházkodom sopánkodva mint az előtt: fejem vál-felé nem csüggedez, pereg a' nyelvem, midön szólok. Egy szó-val az egész világ-on nincs vigab' ember nálam-nál. Kedves Leány Afzszonykam! ha e' három szavának annyi ereje vagyon, mi lenne belölem? ha azok-ból ezereket mondana. De nem vágyok még annyi-ra, csak ezt a' hárommat tartal-meg részem-re 's másnak oda ne adja, bizonyos vagyok benne, hogy a' többit-sem szalasztom-el.

Leány Afzszonynak
alázatos szolgája,
Lizimakus.

